

Ældste Hugo E. Martinez
De Halvfjerds

Vores personlige tjenestegerning

Jesu Kristi kærlighed skal være vores vejledning, hvis vi skal være opmærksomme på behovene hos dem, som vi på en eller anden måde kan hjælpe.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi fået muligheden for og velsignelsen ved at kunne tjene. Lige så længe, jeg har været medlem, har jeg tjent på mange måder. Som bror Udine Falabella, far til ældste Enrique R. Falabella, plejede at sige: »Den, som gør noget, er til nytte, den, som ikke gør noget, er til ingen nytte.« Det er ord, som vi må huske i vores sind og hjerte.

Når jeg i mit virke har søgt efter vejledning, har jeg fundet trøst i at huske på, at Frelseren fokuserer på den enkelte og på familien. Hans kærlighed og blide omsorg for den enkelte har lært mig, at han anerkender, hvor værdifuld hver af vor himmelske Faders børn er, og at det er vigtigt for os, at vi sikrer, at hvert individ bliver betjent og styrket gennem Jesu Kristi evangelium.

I skrifterne læser vi:

»Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne ...

Og dersom I skulle arbejde *alle* jeres dage ... og *kun føre én* sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!«¹

Alle sjæle er af stor værdi for Gud, for vi er hans børn og vi har potentialet til at blive som han er.²

Jesu Kristi kærlighed skal være vores vejledning, hvis vi skal være opmærksomme på behovene hos dem, som vi på en eller anden måde

kan hjælpe. Herren Jesu Kristi lære viser os vejen. Og det er sådan vores personlige tjenestegerning indledes: Ved at se behov og derefter tage vare på dem. Som søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har sagt: »Iagttag først og tjen så.«³

Præsident Thomas S. Monson er et storslået eksempel på dette princip. I januar i 2005 præsiderede han over et præstedømmelederskabsmøde i Puerto Rico, da han demonstrerede, hvordan Herren og hans tjenere yder personlige tjenestegerninger. Ved afslutningen af et vidunderligt møde begyndte præsident Monson at hilse på alle præstedømmelederne, som var til stede. Pludselig opdagede han, at en af dem så til fra bagerst i salen, helt alene.

Præsident Monson forlod gruppen, gik over til broderen og talte med ham. José R. Zayas fortalte ham med gråd i stemmen, at det var et mirakel, at han var gået hen til ham, og et svar på bønner, som han og hans hustru

Yolanda havde bedt før mødets start. Han fortalte præsident Monson, at hans datter var alvorligt syg, og at han havde et brev med fra sin hustru, som hun ønskede, at han skulle aflevere til præsident Monson. Bror Zayas havde fortalt sin hustru, at det ville være umuligt, da præsident Monson ville have meget travlt. Præsident Monson lyttede til historien og bad om brevet, som han læste for sig selv. Derefter lagde han det i sin jakkelomme og fortalte bror Zayas, at han ville tage sig af deres ønske.

På denne måde blev den familie rørt af Herren, Jesus Kristus, gennem hans tjener. Jeg tror, at Frelserens ord i lignelsen om den barmhjertige samaritaner passer på os: »Gå du hen og gør ligeså.«⁴

Den 21. september 1998 forårsagede tornadoen Georges store skader, da den ramte Puerto Rico. Søster Martinez, vore fem børn og jeg overlevede den store storm og de orkanlignende vinde ved at blive i vores hjem. Men der gik to uger uden rindende vand og strøm.

Da vores forråd af vand slap op, var det svært at skaffe mere. Jeg vil aldrig glemme de brødre, som tjente os ved at tilvejebringe den kostbare væske, ligesom jeg ikke vil glemme den kærlige måde, hvorpå søstrene også tjente os.

Germán Colón kom til vores hus med en stor plastikvanddunk i sin

varevogn. Han fortalte med egne ord, at han gjorde det, fordi »jeg ved, at I har små børn, som har brug for vand«. To dage senere fyldte bror Noel Muñoz og Herminio Gómez tre store vandtanke på en ladvogn. De ankom til vores hus uden varsel og fyldte alle tilgængelige vandflasker med drikkevand og inviterede vore naboer til at fylde deres.

Vore bønner blev besvaret ved deres personlige tjenestegerning. Ansigterne på disse brødre reflekterede den kærlighed, som Jesus Kristus har for os, og deres tjeneste – eller med andre ord, deres personlige tjenestegerninger – tilførte vores liv mere end blot drikkevand. For alle Guds sønner eller døtre er det vigtigt at vide, at folk interesserer sig for deres velbefindende og våger over dem.

Jeg vidner til jer om, at vor himmelske Fader og vor Herre, Jesus Kristus, kender os individuelt og personligt. Af den grund tilvejebringer de det, som vi har brug for, så vi kan nå vores guddommelige potentiale. På vejen placerer de mennesker, der vil hjælpe os. Vi kan i og med, at vi bliver redskaber i deres hænder, tjene og hjælpe dem, som de viser os gennem åbenbaring.

På denne måde kan Herren Jesus Kristus nå alle vor himmelske Faders børn. Den gode hyrde vil indsamle alle sine får. Han vil gøre det én efter én, idet de gør brug af deres moralske

handlefrihed – når de har lyttet til hans tjenere og er blevet betjent af dem. Så vil de genkende hans stemme, og de vil følge ham. Denne personlige tjenestegerning er en vigtig bestanddel i at holde vore dåbspagter.

På samme måde kan det at være et godt eksempel på en Jesu Kristi disciple være vores bedste måde at fortælle andre om evangeliet på. Når vi åbner vores mund og fortæller om Jesu Kristi gengivne evangelium, bliver vi »hans medhjælpere i opgaven med at sørge for næring til fårene på hans mark og lammene i hans fold.«⁵ Vi bliver »de svage og ringe«⁶ »menneskefiskere«.⁷

Vores tjeneste og personlige tjenestegerning er ikke begrænset til dem, der bor på denne jord. Vi kan også udføre arbejde for de døde – for dem, som er i ånderverdenen, og som i jordelivet ikke havde mulighed for at modtage Jesu Kristi evangeliums frelsende ordinancer. Vi kan også skrive dagbog og nedskrive vores slægts historie for derved at vende de levendes hjerte til de levende – og de levendes hjerte til deres forfædre. Det handler alt sammen om at kæde vores familie sammen, generation efter generation, med evige bånd. Når vi gør det, vil vi blive »befrierne ... på Zions bjerg.«⁸

Vi har den særlige mulighed for at blive redskaber i hans hænder.

Det kan vi være i vores ægteskab, i vores familie, med vore venner og for vores næste. Det er vores personlige tjenestegering som sande Jesu Kristi disciple.

»Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene;

fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre.

Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt.

For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig,

jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke?

Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj?

Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.²

Det er min bøn, at vi må gøre dette. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 18:10, 15; fremhævelse tilføjet.
2. Se Guide til Skrifterne, »Sjæl«, scriptures.lds.org/da.
3. Linda K. Burton, »Iagttag først og tjen så«, *Liahona*, nov. 2012, s. 78.
4. Luk 10:37.
5. Alexander B. Morrison, »Styrk Kristi flok«, *Stjernen*, juli 1992, s. 13.
6. L&P 1:23.
7. Matt 4:19.
8. Obad 1:21.
9. Matt 25:32-40.

Ældste Larry S. Kacher
De Halvfjerds

Tag ikke let på det, der er helligt

*[Undersøg] jeres valg ved at stille jer selv følgende spørgsmål:
»Er mine beslutninger solidt plantet i Jesu Kristi evangeliums fede muld?«*

Brødre og søstre, de beslutninger, vi træffer i dette liv, påvirker i høj grad kursen mod vores evige liv. Der er både synlige og usynlige kræfter, der påvirker vore valg. Det blev tydeligt for mig for omkring fem år siden på en måde, der nær kostede mig dyrt.

Vi rejste sammen med familie og venner i det sydlige Oman. Vi besluttede at slappe af på stranden ved kysten ved Det Indiske Ocean. Kort efter vores ankomst spurgte vores 16-årige datter Nellie, om hun måtte svømme ud til noget, som hun troede var en sandbanke. Idet jeg lagde mærke til det urolige hav, fortalte jeg hende, at jeg ville prøve først, da jeg regnede med, at der kunne være farlige strømme.

Efter jeg havde svømmet et lille stykke, råbte jeg til min hustru og spurgte, om jeg var tæt på sandbanken. Hendes svar var: »Du er kommet langt forbi den.« Uden jeg vidste det, var jeg blevet fanget i en strømhvirvel¹ og blev hurtigt trukket ud mod det åbne hav.

Jeg var ikke sikker på, hvad jeg skulle gøre. Det eneste, jeg kunne

komme i tanke om, var at vende om og svømme tilbage mod land. Det var det helt forkerte at gøre. Jeg følte mig hjælpeløs. Kræfter, der var udenfor min kontrol, trak mig længere ud på havet. Hvad, der gjorde sagen værre, var, at min hustru, der havde stølet på min beslutning, var fulgt efter mig.

Brødre og søstre, jeg troede, at der var stor sandsynlighed for, at jeg ikke ville overleve, og at jeg på grund af min beslutning også ville være skyld i min hustrus død. Efter store anstrengelser, og hvad jeg tror, der var guddommelig indgriben, rørte vore fødder på en eller anden måde sandbunden, og vi var i stand til at gå sikkert tilbage til vore venner og vores datter.

Der er mange strømme i dette jordiske liv – nogle er sikre og andre er ikke. Præsident Spencer W. Kimball belærte om, at der er mægtige kræfter i vores eget liv, der ligner de skjulte strømme i havet.² Disse kræfter er en realitet. Vi bør aldrig ignorere dem.

Lad mig fortælle jer om en anden strøm, en guddommelig strøm, som er blevet en stor velsignelse i mit liv. Jeg er omvendt til Kirken. Før min